

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Det tilgivelige Tyverie

Citation: Baggesen, Jens: "Det tilgivelige Tyverie", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903*, s. 147. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid77626.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890*

Det tilgivelige Tyverie.

Til Fru Cicilia v. X.
(I et Exemplar af mine Digte.)
1806.

Dig, mellem mine danske Læserinder
Den huldeste, mit Hierte drømte sig,
Den eeneste, som med min Barndoms Minder,
Nu, hver en anden vaagen Drøm fosvinder,
I Hiemmets Edenduft omsvæver mig!
Dig, som, Askyltdghedens Engel lig,
Mig aabner atter Barnets Himmerig!
Dig, som jeg sang i digtede Hyrdinder -
For hvem i Templet selv min Harpe klang -
Dig, som sin sidste Krands min Andagt binder,
Dig, som den nynne skal sin sidste Sang!
Dig, til hvis Lyst mig Himmelen lod føde,
Hvad ingen bliver, hvis han er det ei -
For hvem jeg valgte Livets Tornevei,
Som Digter, og for hvem jeg gierne døde,
For end med Sang bag Graven dig at møde -
Mit fulde Digterhiertes andet Jeg!
Dig skulde jeg ei skiænke mine Sange,
De Sange, som blev eene til for dig -
Til hvilke paa min Vandrings vilde Gange,
Naar, uden synlig Aarsag, underlig
Jeg blev bedrøvet, glad, andægtig, bange,
Du selv usynligen besielte mig?
Jo; skulde jeg endogsaa hemmelig,
148 Da jeg dem ikke selv i Trykken eier,
Og ingensteds for Penge dem kan faae,
Dem stiaele (som jeg ellers aldrig pleier),
Du, trods hver Lov og Ret, dem have maa!
Ja, skulde jeg berøve dem min Moder -
Min egen Søn - min ældste, beste Ven -
Ja! skulde jeg dem stiaele selv fra den,
Det var maaskee den største Synd, igjen
At tage fra, hvad selv jeg gav ham hen -
Jeg stial! - saa svor jeg høit, og stial dem fra din **Broder**.

Døm om min Kiærlighed af denne Daad!
Smil, som Mandinden smilede til Manden,
Da han for hendes Skyld, trods Engles Graad,
Trods Herrens Bud, og trods Fornuftens Raad,
Ved det forbudne Træe af Æblet aad,
Ham sikkert havde rakt omsonst en anden!

Trods Lovens Bud og Rettens strænge Krav
Jeg stial fra Brod'ren, hvad jeg Søst'ren gav -
Som Tyv jeg for en Dommer nu maa møde;
Men til min Lykke du maa møde med,
For at oplyse hans Retfærdighed -
Jeg frygter Dommen ei. Den Himmelynde,
Som mig uskyldige fik til at synde,
Vil og faae Dommeren, trods al hans Strængthed, til
At dømme Synderen og Synden, som du vil!
Hvis et, som Evalds, han afveie vil min Brøde,
Paa min Forklaring, mod min Harpes Klang,
Naar du kun smiler, vil dit Smil afnøde
Ham min Frikiendelse for denne Gang:

Isteden for mig strængt at lade bøde,
Vil han dig sikkert give selv et Skiøde
Paa den af Digteren til Musen stiaalne Sang.